

Een preek van J.C. Philpot: Het einde des lands, en de Rotssteen der eeuwen

uitgesproken in de Voorzienigheidskapel, Eden Street, hamstead Road, Londen op zondagmorgen 4 juli 1847

overgenomen uit Tien predikaties, deel 2

“Van het einde des lands roep ik tot U, als mijn hart overstelpt is; leid mij op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn.” Psalm 61:3.

Bestaat er een zodanige zaak als bevinding des geloofs? Iedere van God geleerde ziel zal ogenblikkelijk antwoorden: ‘Ja, die bestaat; en ik hoop, dat ik hieraan kennis heb’. Maar is deze bevinding van groot belang? ‘Ja’, zal dezelfde van de Hemel geleerde ziel antwoorden, ‘van oneindig belang; want aan het bezitten of niet-bezitten hiervan, hangt de Hemel of de hel af’. Doch, als dit het geval is, vanwaar komt het dan, dat sommigen deze loochenen, en dat anderen deze belachelijk maken? Dit vloeit voornamelijk voort uit twee oorzaken: onkunde aan de ene kant; en vijandschap van het menselijk hart aan de andere kant. De mensen zullen van nature datgene loochenen, waarvan zij niets kennen. En het menselijk hart is zo vol van niets ontziende, onverzoenlijke vijandschap tegen God, dat het altijd zal strijden tegen al hetgeen Zijn beeld draagt. Het behoeft ons daarom niet te verbazen, dat de bevinding, het werk Gods in de ziel in al haar verscheidenheid, door sommigen wordt geloochend, en door anderen wordt belachelijk gemaakt en wordt veracht. Maar welk een genade is het, bij tijden niet slechts een mate van de ware Christelijke bevinding in onze eigen harten te gevoelen; doch deze eveneens op zo'n duidelijke en gezegende wijze opgetekend te vinden in het Woord van God! Dit zijn twee getuigen; de getuige van binnen, en de getuige van buiten; de getuige in de boezem, en de getuige in het Woord der Waarheid.

‘In de mond van twee of drie getuigen zal alle woord bestaan.’ Het is dan ook genade, onuitsprekelijke genade, voor de Kerke Gods, dat ieder gevoelen, dat wordt verwekt door de gezegende Geest in het hart van het levende huisgezin gevonden kan worden in het Boek Gods. En het is genade vanuit twee gezichtspunten. Ten eerste is het genade, omdat we soms, als we op deze waarheden worden tegengestaan naar het Woord Gods kunnen verwijzen, en zeggen: ‘Hier staat het — kunt U loochenen, hetgeen God Zelf heeft verklaard?’ En ten tweede is het genade, als we beproefd en geoefend worden omtrent de wezenlijkheid en de echtheid van onze eigen bevinding, te ervaren, dat deze overeenstemt met het Woord Gods; en dat we aldus een bewijs hebben, dat deze in ons hart gewrocht is door dezelfde Geest Gods, Die het geopenbaard heeft in het Woord der Waarheid.

Onze tekst bestaat uit twee delen. Met Gods zegen zal ik trachten deze vanmorgen te behandelen in de volgorde, waarin ze voor ons liggen; en door dit te doen, zal ik doelbewust de bijzondere zaak van David uit het oog verliezen (daar het Woord Gods geen verklaring is van een bepaald persoon of van een enkeling) en zal ik deze in algemene zin toepasselijk maken op de bevinding van een geoefend kind van God.

I. Het eerste gedeelte heeft iets weg van een klacht; **II.** het tweede ademt de taal uit van een gebed.

‘Van het einde des lands roep ik tot U, als mijn hart overstelpt is!’

De woorden ademen de taal uit van een klacht, gepaard aan een Goddelijk besluit in de boezem van de Psalmist. Waar bevond hij zich in zijn gevoelens toen hij dit roepen voortbracht? Aan het ‘einde des lands’; want het was vandaar, dat hij roepende was tot God.

Ia. Doch wat moeten we verstaan in een geestelijke en bevindelijke zin onder ‘het einde des lands’? Jeruzalem wordt in het Woord Gods beschouwd, als het middelpunt van de gehele Goddelijke Eredienst.

Het was daar, dat het Gode behaagde Zijns Naams gedachtenis te stichten; het was daar, dat Hij verkoos Zichzelf te openbaren, als ‘wonende tussen de Cherubim’; het was daar, dat Hij de stammen bevel gaf driemaal 's jaars voor de Heere te verschijnen. Jeruzalem werd daarom het middelpunt van de Goddelijke Eredienst, en daar dit het middelpunt was van de Goddelijke Eredienst, werd het door de Israëlieten beschouwd als het middelpunt des lands. ‘Het einde des lands’, waarvan in onze tekst gesproken wordt, geeft daarom in een geestelijke en bevindelijke zin te kennen, de verste, meest verwijderde afstand van een ziel tot God. Het heeft niets te maken met een natuurlijke plaats. Het betekent niet dat David in letterlijke en

in ware zin zich in de één of andere afgelegen streek bevond; het drukt eenvoudigweg de gevoelens uit van zijn ziel.

En toen hij zodoende op de meest treffende wijze de afstand wenste te beschrijven, de afstand, die hij gevoelde tussen God en zijn ziel, gebruikte hij de uitdrukking 'het einde des lands', alsof hij op een nadrukkelijke wijze de plaats wilde aanwijzen, die het verst verwijderd is van het gelukkige Zion, waar God gekend, geliefd en aanbeden wordt.

Maar wat brengt een ziel daar? De mens is daar, zo weet ik, van nature. Alle mensen, als gevallen schepselen, bevinden zich op een afstand van God. Maar ze weten het niet, ze gevoelen het niet, er wordt geen klacht in hun zielen gehoord, omdat ze zich daar bevinden. Hier hebben we het onderscheid tussen iemand, die dood is in de zonde, en iemand, die Gode leeft. In een zekere zin, bevinden beiden zich daar; doch de één weet het, de ander weet het niet; de één voelt het, de ander voelt het niet; voor de één is het een bron van smart en ellende; voor de ander in 't geheel geen droefheid of ellende; de één snakt en hijgt er naar adem, als in een voor hem vreemde omgeving, de ander zwemt er heerlijk rond, alsof het hoort bij zijn natuurlijk bestaan.

Een doorvoeld besef van schuld, die op de consciëntie ligt, is dus datgene, wat een ziel aan 'het einde des lands' brengt; zoals de Heere spreekt: 'Ziet, de hand des HEEREN is niet verkort, dat zij niet zou kunnen verlossen; en Zijn oor is niet zwaar geworden, dat het niet zou kunnen horen. Maar Uwe ongerechtigheden maken een scheiding tussen Ulieden en tussen Uwen God, en Uwe zonden verbergen het aangezicht van Ulieden, dat Hij niet hoort' (Jes. 59:1, 2).

Het is de zonde, die ons van God verwijderd. De schuld, die thuisgebracht wordt op de consciëntie drijft de ziel op een gevoelige wijze uit tot aan 'het einde des lands'. En zodoende, waar dan ook een gevoel van schuld in de consciëntie is verwekt door de Heilige Geest, Die de zonde thuisbrengt, moet er, ja zal er een doorvoeld besef zijn van de afstand tot God; want Hij is al wat heilig en gezegend is; al wat helder en rein is; Hij bewoont een ontoegankelijk licht en gans geen duisternis is in Hem. Als het de gezegende Geest aldus behaagt de diepten van de val te ontdekken, en de zonde als een last op onze consciëntie te leggen, is de uitwerking ervan op ons, dat we naar 'het einde des lands' gedreven worden, daar het een gevoel verwekt van onze oneindige afstand van God.

De schuld drijft ons dus daarheen, maar wat doet ons daar blijven? Er zijn verscheidene zaken, die ons daar doen blijven.

1. Het ongeloof houdt ons daar. Want konden we slechts geloven; konden we maar geloof oefenen op Gods beloften; konden we de goedheid, genade, en liefde Gods, die geopenbaard wordt in het hart slechts zien en gevoelen, dan zouden we, als het ware één sprong kunnen nemen van 'het einde des lands' tot in de boezem Gods. Doch het ongeloof, de kracht van het ongeloof, dat werkt in het vleselijke gemoed, houdt de ziel, aan 'het einde des lands'. Want een levende ziel weet goed, dat hij slechts kan naderen in de werkzaamheden en oefeningen van het levende geloof; zoals de Apostel zegt: 'Zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen; want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is' (Hebr. 11:6). Een ziel, die van God geleerd is, weet zeer wel, dat er geen toenadering tot de levende God mogelijk is, dan in de werkzaamheden van het levende geloof.

2. Donkerheid van geest is een andere oorzaak, die een arme ziel aan 'het einde des lands' houdt. Hij kan het aangezicht des Heeren niet in 'goedertierenheid en genade' over hem zien lichten; hij kan zijn aandeel in de liefde en in het bloed des Lams niet zien; hij kan niet waarnemen, dat de gezegende Geest in zijn ziel werkende is, onder de pijnlijke gevoelens, waarmede hij geoefend wordt; hij kan de liefde, de goedheid, en de genade Gods in zijn hart niet gevoelen; hij wandelt daarom in duisternis en heeft geen licht. En aldus geestelijk verdonkerd zijnde en bij tijden bijkans volkomen onder de duisternis besloten, kan hij niet naderen tot de levende God; Die geheel en al licht en liefde is, omdat hij in zijn gevoelens aan 'het einde des lands' verkeert — op de grootst mogelijke afstand van de Goddelijke Majesteit.

3. De hulpeloosheid van het schepsel, de volstreekte onbekwaamheid om een enkel gevoel van genade in zijn ziel te verwekken is ook een oorzaak, die hem houdt, waar de schuld hem brengt, — aan 'het einde des lands'.

Aldus leert hij de hulpeloosheid van het schepsel kennen, niet als een leerstuk, dat geopenbaard is in Gods Woord, maar als een geheiligde waarheid, die geopenbaard is aan zijn ziel. En dit ellendige gevoel van hulpeloosheid van het schepsel houdt hem, waar de schuld hem brengt; want zonder de Goddelijke trekkingen is hij niet in staat, is hij volslagen onbekwaam te naderen tot de levende God met enig gevoel van aangenomen te zullen worden in de Zoon Zijner liefde.

4. De beschuldigingen van zijn eigen consciëntie zijn ook een oorzaak, die hem houden, waar hem de schuld heeft gebracht, n.l. aan 'het einde des lands'; want de consciëntie van binnen draagt getuigenis van het Woord van God daar buiten, zodat hij gevoelt, dat hij is, hetgeen dat Woord hem verklaart te zijn; — een walgelijke, schuldige, rampzalige en bezoedelde ellendeling.

5. De werkingen van de Satan — die de geest in verwarring brengen, ongeloof, opstand, ontrouw, en harde gedachten van de levende God verwekken, die elk gevoel van genade wegnemen, en die het vleselijke gemoed inprenten al hetgeen uit de duivel en uit de hel is, zijn een andere oorzaak, die een arme ziel het gevoel geven, dat ze zich aan 'het einde des lands' bevindt. Welnu al deze zaken, die in het hart werkzaam zijn, gaan samen om een arme ziel, wien God daar geplaatst heeft om goede en wijze redenen, aan 'het einde des lands' te houden, opdat ze daar, op een doeltreffende en bevindelijke wijze leren moge, dat niets minder dan een openbaring der genade en der liefde haar van 'het einde des lands' tot in de boezem Gods en tot de genieting van het licht en leven van Zijn goedgunstig Aangezicht kan brengen.

Ib. Maar was er anders niet? Ja, in onze tekst spreekt hij ervan, dat zijn hart overstelpt is: 'Van het einde des lands roep ik tot U, als mijn hart overstelpt is'.

En waarmee was zijn hart overstelpt? Wat is de betekenis van het beeld? Wel dat zijn hart overstroomd, overdekt en overspoeld was. Maar waarmee was zijn hart overstroomd, overdekt, overstelpt? Met een aantal verschillende pijnlijke gevoelens, die alle samenspannen om zijn ziel in droefheid en smart te doen wegzinken. Bijvoorbeeld:

1. Hij was overstelpt met twijfels en vrees, of met het werk der genade in zijn hart wel ooit een aanvang was gemaakt; of de Heere hem nog wel ooit genadig zou willen zijn; of Hij zijn ziel nog wel ooit zou toelachen; of Hij nog ooit de vergeving aan zijn consciëntie zou willen verzegelen; of Hij nog ooit tot hem zou willen spreken met Zijn gezegende stem, zeggende: 'Vrees niet, Ik heb u verlost; gij zijt Mijne'.

2. Hij was overstelpt met een gezicht en gevoel van de boosheden van zijn hart; de verdorvenheden, de vreselijke verdorvenheden van zijn gevallen natuur; het kolken van die diepe afgrond van binnen. Aldus werd hij op een pijnlijke en bevindelijke wijze ertoe gebracht te voelen, dat behoudens Goddelijke tussentreding, hij voor eeuwig zou moeten worden overstelpt, overspoeld, en overstroomd, en zou moeten verloren gaan door deze golven en baren van inwendige verdorvenheid.

3. Hij was eveneens overstelpt met de vreze des doods. Geen klare openbaring van de liefde Gods aan zijn ziel bezittende, was de dood een verschrikkelijke vijand voor hem. Niet wetende, niet ervan overtuigd zijnde, niet ten volle overtuigd zijnde, dat de laatste vijand verslonden was; en toen hij in zijn waarneming aan 'het einde des lands' vertoefde, zover van God verwijderd, verscheen hem de dood als een Koning der Verschrikking; en hij werd overstelpt, toen hij voelde, hoe spoedig hij kon worden opgeroepen van dit aardrijk, zonder dat hij die zoete openbaringen van de liefde Gods in zijn ziel genoten had, waarnaar zijn hart op zo'n vurige wijze hijgende was.

Ic. Doch hoe lag hij daar? Als een blok hout — ongevoelig, gevoelloos, biddeloos, wereldsgezind, begraven onder de zonde, badend in de zinnelijkheid?

Neen, nu komen we tot een blijk van Goddelijk leven aan zijn ziel. Er zijn er velen, die aan 'het einde des lands' verkeren; ja, alle mensen verkeren van nature aan 'het einde des lands'. Er zijn er ook velen, die 'overstelpt' zijn met natuurlijke moeilijkheden, die voortvloeien uit de verschillende zaken, die hun overkomen onder de voorzienige bedelingen Gods. Niemand dan het volk Gods verkeert echter geestelijk aan

‘het einde des lands’, in hun gevoelens; niemand dan des Heeren volk zijn in hun ziel overstelpt met geestelijke oefeningen.

Maar boven alles (want dit is de zaak, waaraan ik mijn hand wens te leggen — laat me hier de verborgen veer aanraken van het Goddelijk leven in de ziel) — niemand dan Gods volk weet wat het is onder deze oefeningen tot Hem te roepen. ‘Van het einde des lands roep ik tot U.’ O, wat een gezegend kenmerk hebben we hier, in dit ene korte woord, van het leven Gods in de ziel! Maar zijn er geen tijden en gelegenheden voor U, dat U zich aan ‘het einde des lands’ gevoelt, zonder dat er een roepen in Uw ziel gehoord wordt? En zijn er ook geen tijden, dat U welhaast overstelpt bent met oefeningen, verwarringen, verzoeken, of beschuldigingen van de consciëntie, en toch geen roepen in Uw ziel?

Doch bovendien. Zijn er geen tijden, dat U in Uw gevoelens niet alleen verkeert aan ‘het einde des lands’, en dat U ‘overstelpt’ bent met vele pijnlijke oefeningen; maar dat er door genade, ik moet het wel een genade-weldaad noemen — een roepen in Uw ziel ligt tot de God Uwer zaligheid? Als dit het geval is — en ik ben er zeker van dat dit zo is, als er Goddelijk leven in Uw ziel ligt — dan is dit Uw bevinding; hier wordt het getekend door de vinger Gods. Men moge er een smet opwerpen en het verachten. Men moge zeggen, iets dergelijks als een gelovige, welke ‘aan het einde des lands’ verkeert, bestaat niet; of van een overstelpt zijn met dit, dat, en met gene wil ik niets weten. Doch hier staat het. Zijn ze tot nog toe erin geslaagd de Psalmen uit het Boek Gods te scheuren? Zijn ze er tot nog toe in geslaagd dit vers van de 61ste Psalm uit te wissen? Neen; hier staat het, en zal het altijd blijven staan, totdat de wereld vergaan is. Hier staat het en zal het altijd blijven staan tot bemoediging van Gods arme, beproefde, verzochte huisgezin, ofschoon alle hoog verheven belijders op de wereld hun verachting erover uitgieten: ‘Van het einde des lands roep ik tot U, als mijn hart overstelpt is’. En, o wat een genade is het een God te hebben om aan te roepen! En o, wat een genade om een hart te bezitten om tot Hem te roepen! Het is echter de Heere en de Heere alleen, Die een roepen tot Hem kan verwekken, vanuit de uiterste diepten van ons hart. En wees ervan verzekerd, dat waar de Heere dat geroep in de ziel verwekt heeft, en nog verwekt, Hij een oor heeft om te horen, een hand om te verlossen, en een medelijdend hart om verlichting te schenken.

En God schenke ons genade, als we, zoals dit vaak het geval is, indien men voor een ander kan spreken, aan ‘het einde des lands’ verkeren, en ‘overstelpt’ zijn — God geve ons dan genade, om weer bij vernieuwing tot Hem te roepen. Doch wat wordt bedoeld met de uitdrukking ‘roepen’? Ligt hierin niet iets krachtigs, iets erg krachtigs? Een roepen of geschrei duidt op pijn, smart, met een verlangen om verlost te worden van hetgeen, waaronder we lijden. Het is iets, dat diepgaander, meer betekenisvol, vuriger is dan alleen maar bidden. Het gebed, een verzuchting en kermen zijn goed; het is alles het werk van de gezegende Geest, en daarom moet het goed zijn. Evenwel een ‘geschrei’ — o het schijnt alsof dit het hart van Jehova het diepste trof. Hun ‘geschrei’, zo lezen we, ‘is gekomen tot in de oren van den Heere Zebaöth’ (Jac. 5:4).

Maar meestentijds wordt het ‘geschrei’ alleen uit Uw boezem geperst door wezenlijke beproevingen en door verbijsterende omstandigheden. Hierin ligt ernst, dringende noodzaak, vurigheid, en aandrang opgesloten. Het is, alsof we gehoord moeten worden; we kunnen, we willen geen weigering aanvaarden.

Doch wie verwekt dit ‘geschrei’? Ongetwijfeld en op een onmiddellijke wijze de Geest Gods. Maar door welk middel? Wel, door ons naar ‘het einde des lands’ te zenden; door die verscheidene beproevingen, die ik heb beschreven, over ons te brengen en ons hiermede te overstelpen. Derhalve, als Hij ons daar door Zijn eigen hand gebracht heeft en gezorgd heeft, dat deze overstelpende gevoelens over onze ziel komen, dan verwekt en doet Hij dit ‘geschrei’ opklimmen uit het hart tot de Heere, de God onzer zaligheid; want we zijn op dit punt gebracht — dat alleen God onze zielen kan zaligen — dat alleen God ons kan verlossen en zegenen — dat alleen God voor ons en in ons datgene kan doen, dat onze zielen wensen, dat gedaan wordt. Want, let wel, het ‘geschrei’ geeft niet alleen maar een gevoel van pijn en smart te kennen — naar ik zou zeggen in tijden van zielsangst — doch het geeft ook een vurig verlangen te kennen, naderbij te worden gebracht. Is dit niet een kenmerk van het leven? Wat spreekt het vleeselijke gemoed tot God: ‘Wijk van mij; want aan de kennis Uwer wegen heb ik geen lust!’ Hoe werkte het vleeselijke gemoed in Kaïn? Hij ‘ging uit van het Aangezicht des HEEREN’. Er was geen verlangen naderbij te worden gebracht; geen verlangen naar verzoening; geen verlangen naar vergeving en vrede, geen verlangen om tot God te komen en om gezegend te worden met de toelachingen, goedertierenheid, en genade van de Almachtige. Maar daar, waar een ‘geschrei’ in de ziel wordt verwekt door de Heilige Geest, geeft het niet alleen maar de- zielsangst te kennen

van de scheiding, en de angsten van het verslagen hart onder de schuld der zonde, die werd thuisgebracht op de beroerde consciëntie, doch tevens het higen en verlangen van de ziel om nabij God te worden gebracht en om zich te verblijden in een gevoel van Zijn Vaderlijke gunst en Zijn allergenadigste en allergezegendste toelaching.

II. Dit voert me tot het tweede tekstgedeelte, dat nauw samenhangt met het eerste: ‘Leid mij op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn’.

Er ligt iets in deze uitdrukking, dat, naar mijn gedachten, een zoet licht schijnt te werpen op het beeld. Wat is ‘de rotssteen’?

Is het nodig dit te vragen? Zal niet iedere begenadigde ziel in één ogenblik antwoorden: ‘Jezus’? Ja; en door dit antwoord te geven, hebt U het Woord van God aan Uw zijde. ‘De steenrots was Christus’ (1 Cor. 10:4). ‘Op deze Petra’, zegt Hij, ‘zal Ik Mijne Gemeente bouwen; en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen’ (Matth. 16:18). Hij wordt daarom in de kanttekening (Eng. Vert.) van Jes. 26:4 genoemd ‘de Rots der Eeuwen’.

Maar waarom zou hier de uitdrukking ‘rots’ gekozen zijn? Ik geloof, dat we zonder de uitdrukking geweld aan te doen, van mening mogen zijn, dat het beeld, dat gebruikt wordt, dit is: een zeeman, die schipbreuk geleden heeft en op het punt van verdrinken is, gebeukt door de golven der zee, en bijna overspoeld door de baren.

Wat ziet hij, als hij op het punt staat weg te zinken in de diepe wateren? Een rots, uitstekend boven de machtige baren, die hem elk ogenblik kunnen verzwelgen. Tegelijk voelt hij, dat hij gered zal zijn uit de baren van de dreigende Oceaan, als hij een stevig houvast op die rots kan verkrijgen, maar, niet in staat zijnde deze door zijn eigen inspanningen te bereiken, roept hij uit ‘leid mij op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn’. Laten we dit beeld eens toepasselijk maken. Verkeren de kinderen Gods niet vaak in een soortgelijke toestand, als deze arme schipbreuk lijdende zeeman?

‘Al Uw baren en Uw golven gingen over mij henen’, zegt de profeet Jona (2:3). Velen moeten worstelen in de diepe wateren tegen wel duizend golven, waarvan elke golf voldoende lijkt om ze te doen verdrinken.

‘Mijn hart’, roept David in de tekst uit, ‘is overstelpt’; alsof hij duidde op de golven en baren der verzoeking, schuld en schande, die hem volkomen schenen te zullen verzwelgen. Maar hij ziet ‘een rots’. Is dit in geestelijke zin niet precies gelijk? Jezus wordt enigermate aan onze ziel ontdekt; en ziende Wie Hij is in het licht van Gods Woord, en in het leven van de onderwijzingen des Geestes, wordt Hij ons tot een Voorwerp, van het vurigste en hevigste verlangen van ons hart.

Maar in deze uitdrukking ‘rots’ in onze tekst, ligt iets, dat naar mijn gedachte een zoet en gezegend licht werpt, op wat Jezus is voor de arme en nooddruftige. De rots moet gegrondvest zijn op de bodem van de diepe wateren, alsook zich hierboven verheffen, om een genoegzame schuilplaats te zijn voor de zeeman, die schipbreuk geleden heeft! Als de rots niet gegrondvest is op de bodem in de diepte, dan zou deze niet onwrikbaar zijn; het zou niet meer zijn dan drijfzand.

Komt dit niet overéén met het getuigenis des Geestes aangaande de mensheid van Christus?

Hoe diep daalde Deze af in al onze droefheden, in al onze verdrukkingen, in al onze zonden, in al onze schande. Hoe diep de wateren ook mogen zijn, de rots steekt dieper dan alles; hoe zwaar de verdrukking, de zonde, en de droefheden van de Kerk dan ook mogen zijn, de verdrukkingen en de droefheden van ‘Immanuël, God met ons’, waren oneindig zwaarder. Doch de golven en baren slaan tevergeefs tegen de rots; ze kunnen deze niet van zijn plaats bewegen. Aldus is het met de Rotssteen Jezus. Alle zonden, verzoeking, verdrukking, en droefnissen van de uitverkorenen, met de toorn Gods, en de woede der hel, slaan tegen die Rotssteen, maar ze bewegen Deze nooit van Zijn plaats.

Maar over deze rots wordt in onze tekst gesproken als ‘die mij te hoog zou zijn’. Daar hebben we de Godheid. Want als Jezus niet zowel God als mens zou zijn, de Godmens, hoe zou Hij de wegzinkende ziel tot steun kunnen zijn; welke werkzaamheid zou er kunnen liggen in Zijn rechtvaardigende gerechtigheid; welke gepastheid in Hem als de Zaligmaker van de totaal verlorene? Doch, zowel God als mens zijnde, ja, de Godmens, de grote en heerlijke Immanuël, kon Hij in Zijn menselijke natuur afdalen tot in de uiterste diepten van de val en in Zijn Goddelijke natuur opvaren tot de Troon van de Allerhoogste; en aldus, bevond

zich als bij de ladder Jacobs het benedeneinde ervan op de aarde, maar het bovenste deel verhief zich tot de wolken. Welnu, dit doet de Rotssteen zo gepast zijn voor de arme, beroerde, geoefende, nagenoeg overstelpte ellendige. De Rotssteen is hoger dan hij; hoger dan al zijn zonden, die hem bij tijden schijnen te verzwelgen; hoger dan al zijn verzoeken, die hun muil openen om hem te verzwelgen; hoger dan de zee van schuld, die op het punt staat hem te verslinden; hoger dan al de beschuldigingen der consciëntie; hoger dan de aanvallen van de Satan, dan de beproevingen zijns geestes; dan alles van buiten en van binnen, dat zou willen samenspannen, om hem totaal te verwerpen.

Als hij aldus door het levende geloof een gezicht krijgt in de Rotssteen Christus, Die hem te hoog zou zijn, dan wellen er verlangende, hijgende begeerten op uit zijn boezem en een vurig roepen: 'Leid mij op de Rotssteen, Die mij te hoog zou zijn'. Ik kan daar niet in eigen kracht komen; ik kan daar niet door de golven zwemmen; ik heb de gezegende Geest van node om mij op te nemen, en om met Zijn eigen Goddelijke hand mijn voeten vast en onbeweeglijk op die Rots der Eeuwen te planten. Welnu, als de ziel in zijn gevoelens nooit aan 'het einde des lands' was, nooit overstelpt werd met twijfels en vrezen, met vele scherpe verzoeken en smartelijke beproevingen, en nooit vanuit de kennis aan deze oefeningen, uit de diepte van een beroerd hart, geroepen heeft tot de levende God, dan zal er nooit gepastheid, nóch heerlijkheid, nóch dierbaarheid gezien worden in het dierbaar Lam Gods. Doch juist naar mate we iets hebben mogen voelen van de diepten van de val, we ons aan 'het einde des lands' bevinden, overstelpt zijn door vele pijnlijke oefeningen, en tot God roepen vanuit het diepste van ons hart, dat ontroerd is, zien we (als het de Heere behaagt het ons voor ogen te stellen, en er een zoete bate van in onze zielen uit te storten) iets van de gepastheid, zaligheid, dierbaarheid, heerlijkheid, liefde, het bloed en de gerechtigheid van het Lam. En in Hem zulke ruime voorraden ziende, naar dat een ieder van node heeft; Hem ziende, zoals Hij ons van God gemaakt is tot wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing, 'de grote Hogepriester over het Huis Gods, Die in staat is allen, die door Hem tot God gaan op het allerhoogst te zaligen', dan worden er van tijd tot tijd door de gezegende Geest in de ziel, die vurige zuchtingen verwekt, die verlangens naar God, en het sterke hijgen, naar die zoete genieting van Christus in de ziel, die ons alleen nabij God kan brengen.

Dit alles, en nog veel meer dan dit, ligt opgesloten in de woorden voor ons: 'Leid mij op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn'. 'Schenk mijn arme ziel een vaste en gezegende plaats op deze Rots der Eeuwen; bespreng mijn consciëntie met Zijn dierbaar, kostelijk bloed; stort Zijn stervende liefde uit in mijn ziel; maak Hem openbaar en doe Hem zeer nabij en erg dierbaar zijn aan mijn hart; en zegen mij met een genieting van Zijn genade, goedheid en gunst.'

Maar als het de Heere behaagt naar dit geschrei te horen, en de ziel te leiden op de Rotssteen, Die ons te hoog zou zijn, dan plant Hij de voeten erop, op een onbeweeglijke wijze; en als de voeten op die Rotssteen zijn geplant, dan mogen de golven en baren slaan, maar zij slaan tevergeefs. Ze kunnen de Rotssteen niet wegspoelen, derhalve kunnen ze ook hem niet wegspoelen, die op die Rotssteen staat.

En even zeker als die Rots standhoudt (en Deze zal tot in alle eeuwigheid standhouden), kan niets degenen werkelijk kwaad doen, die door genade gezegend zijn door te staan op die Rots der Eeuwen. Maar hoe vaak, o hoe vaak bevinden we ons in onze gevoelens aan 'het einde des lands', welke gezegende en heerlijke ontdekkingen we in verleden tijden ook mogen hebben gehad! Schuld, die op de ziel ligt, donkerheid van geest, hardigheid des harten, beschuldigingen der consciëntie, de verzoeken van de Satan, hoe vaak drijven deze zaken ons naar 'het einde des lands', zodat we niet nabij God kunnen komen, en we Zijn genadige tegenwoordigheid niet in onze zielen kunnen ervaren, we ons niet kunnen koesteren in de toelachingen van Zijn lieflijk Aangezicht, we die liefdevolle gunst niet kunnen gevoelen, die hetgeen krom is recht maakt en hetgeen hobbelachtig is tot een vallei maakt, die alle nevel en mist doet opklaren, en die de ziel zegen met een onuitsprekelijke vreugde en een volmaakte heerlijkheid.

En o, wat is het hart vaak 'overstelpt', zovele pijnlijke zaken in de voorzienigheid, en zovele pijnlijke zaken in de genade; zovele beproevingen, zovele verzoeken, zovele zaken van buiten, zovele zaken van binnen, die alle samenspannen om de ziel te overstelpen en te doen wegzinken!

En is het dan geen genade te mogen roepen? Niet volkomen ongevoelig te zijn; niet volkomen aan de verharding, zorgeloosheid, en vleselijkheid te zijn overgegeven; doch de zuchtingen te voelen van een hart, dat is teder gemaakt in de vreze Gods, de uitgangen van een verslagen geest en het roepen van een ziel, die

werkelijk behoefte heeft aan een antwoord, die blijft roepen tot de Heere verschijnt, en die Hem niet loslaat, totdat Hij afdaalt met de zoete openbaringen van Zijn genade en liefde. En zullen we, zolang als de Heere ons in dit tranendal zal laten, geen reden hebben min of meer dagelijks te roepen: 'Leid me op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn?' Wat een genade, wat een onuitsprekelijke genade is het dan, dat er een Rotssteen is, Die ons te hoog zou zijn, Die Zich boven al onze twijfels en vrezen, boven al onze schuld en schande, boven al onze verdorvenheden en zonden, boven al onze afgoderijen en afwijkingen, boven al onze consciëntie-beschuldigingen, boven alle aanvallen van de Satan — verheft — een Rotssteen, Die alles te hoog is; niet zoals wij zijn, verbijsterd, niet soms begraven onder, verzwolgen en overdekt door de golven en baren van wereldse en geestelijke bekommernis, maar een Rotssteen, Die oprijst uit deze diepe wateren, en waarover het Aangezichte Gods altijd lichtende is; een Rots der Eeuwen.

En zal dit niet, moet dit niet altijd het roepen zijn van onze ziel, als het de Heere behaagt dit te verwekken: 'Leid mij op een Rotssteen, Die mij te hoog zou zijn?'

Nergens anders is zaligheid; nergens anders vrede; nergens anders is troost. Gebeukt door de golven, en bijna overstelpt door de baren; ver van die Rotssteen; doch indien we daarheen geleid, daar gebracht, daar gehouden worden door de gezegende Geest, zullen we het een veilige en zekere plaats vinden voor de eeuwigheid. En wat anders dan zulk een Rotssteen kan onze zielen redden, of wat anders dan zulk een Zaligmaker en zulk een zaligheid, zonder geld en zonder prijs, kan gepast zijn voor zulke verdorven rampzaligen?

O, wat heeft de Kerke Gods reden om de God aller genade te loven, dat Hij in zulk een Rotssteen als Christus Jezus heeft voorzien; en dat Hij van tijd tot tijd in het hart sterke zuchtingen en begeerten verwekt naar deze Rotssteen; en boven alles, dat Hij die ziel zo nu en dan wil begunstigen met de verzekering, dat zijn voeten geplant zijn op deze Rots der Eeuwen en dat niets ons kan scheiden van de liefde Gods, die in Christus Jezus is!

AMEN.